

UMESTO PREDGOVORA

Zamišljeni, prosečni čitalac ove knjige, student koji se tek uvodi u predvorje komunikologije, naučne discipline, teorijski i praktično usmerene, gde ga treba edukovati da spreman stupi u one prostore kojima je teško sagledati obale, jer je komunikologija još u fazi konstituisanja kao samostalne par excellence naučne discipline. Interdisciplinarna po usmerenju, komunikologija koristi za svoj korpus raznovrsnu i raznorodnu građu, pa joj je otud i metodološki pristup kompleksan. U poduhvatima stvaranja ovakvoga tipa udžbenika autor je razapet između dve krajnosti: simplifikovanog (uprošćenog) i "zaumnog" jezika. Sve vreme se kreće ivicom opasne bridi: s jedne strane, vrebaju plićaci uprošćavanja, preko kojih je teško dopreti do okeanske širine teorijskog uopštavanja; s druge strane, pretil bezdan "zaumne" filozofske spekulacije. I jedan i drugi postupak podjednako su opasni, ukoliko se koriste zasebno. Kod simplifikacije, čitaocu-početniku se može učiniti da su činjenice koje se na taj način izlažu manje složene nego što, zapravo, jesu, a zatim može iz toga izvući brzoplet zaključak da u komunikologiji nema ničeg što ne bi razumeo i sasvim prosečan srednjoškolac. Kod "zaumnog" jezika opasnost nije ništa manja, jer ako se o nekim činjenicama i pojavama, sa kojima se student i pre komunikologije susretao i stekao o njima određene jasne predstave na osnovu vlastitog iskustva, sada najednom izlaže odveć zamršeno, tako da materija nije čitljiva ni za onog čitaoca koji je sklon filozofskim spekulacijama. Mi smo izabrali srednji put, onaj najteži, ali u udžbeničkoj literaturi jedino ispravan: uprostiti, ali ne i poprostačiti; pragmatičnu stranu teorijski poduprti i ojačati.